Emma Zuiderveen

DE REST IS NAAKT

2025 Prometheus Amsterdam

DEEL I

1

De lakverf van de stoelleuning doet haar denken aan een paling, ze stelt zich voor dat ze een snede in de buik maakt om de ingewanden te verwijderen.

Niet meteen zo luguber beginnen – ze wil een goeie eerste indruk maken op de therapeut.

'Mooie plek,' zegt So.

'Dank je,' antwoordt de therapeut. Ze is zeker twintig jaar ouder dan zij, in de vijftig. Haar rechte rok bedekt precies haar knieën. Net, toen ze de deur voor So opendeed, stelde ze zich voor met een soepelheid die eigen is aan mensen met succes.

Aan de muur hangt een grote klok. Drie matglazen vazen in pasteltinten staan in aflopende volgorde van grootte op de marmeren schouw. So's beleefdheidsgrijns is uiteengetrokken in de weerspiegeling van de grootste vaas.

'Hoe gaat het?' vraagt de therapeut.

So schuift heen en weer, ze zit niet heel gemakkelijk in deze ogenschijnlijk comfortabele stoel. Ze moet rechtop zitten, dan lijkt ze oplettend en gedisciplineerd. Of onderuitgezakt, alsof niets haar iets kan schelen, of met haar hoofd leunend op haar hand, want dan neem je jezelf serieus en lijk je een goede luisteraar.

Ze zit hier vanwege de zeehonden.

'Wist je dat zeehonden geen oorschelpen hebben maar twee gaten?'

Ze moet ergens beginnen, maar waar begin je een verhaal dat geen kop of staart heeft? Ze kan beginnen bij de buurvrouw met

de teckels, bij Miss Sniff in pixels, bij het biggetje op sterk water. Ze kan beginnen bij Lucia, hoe ze verliefd werd op haar uitspraak over de kleur blauw. Ze kan beginnen bij haar geboorte in de woongroep, haar eerste zeehondenknuffel, het dansen in de kamer, of bij de eerste fotoshoot met Karen en Hans, bij de liefdevolle blikken van haar ouders die steeds meer vervaagden, bij de jongen met de goudblonde lokken die haar klitje likken wou. Het verhaal kan overal beginnen, het punt is dat het nergens eindigt, dat ze wil dat het eindigt.

'Hou je van zeehonden?' vraagt de therapeut.

'Vroeger, nu niet meer.'

'Waarom niet?'

Een onverklaarbare boosheid komt in haar op. Wat zou de therapeut denken als ze meteen boos werd? Dat ze *anger management issues* heeft, en die heeft ze niet. Of dat ze knettergek is, en dat is ze niet. Ze wil iemand die haar vastpakt en wild door elkaar schudt, zodat de vlakte die ze ervaart openbreekt, zodat ze zal huilen of in lachen zal uitbarsten, om vervolgens deze hele situatie af te kunnen sluiten.

'Stel je alleen vragen of geef je ook ongezouten meningen?'

'Waarvoor ben je hier?' vraagt de therapeut.

'Een ongezouten mening.' Ze valt stil, dit is geen eerlijk begin. 'Sorry,' zegt ze.

Waarom is ze in godsnaam over zeehonden begonnen? Vroeger had ze een fascinatie voor vinpotigen, dat was iets van haar en Karen.

'Excuus aanvaard,' antwoordt de therapeut. 'Waar loop je tegenaan?'

'Ik krijg niets voor elkaar.'

'Wat doe je zoal op een dag?'

'Niks.'

So hekelt haar eigen stem, ze wil erin liggen als in een zachte ottervacht maar die is stijf en vettig. Ze heeft helemaal geen pro-

bleem. De dagen verdwijnen weliswaar achter haar beeldscherm, maar ze kan vanaf nu besluiten harder haar best te doen.

'Het valt allemaal mee.'

'Voel je je lusteloos?'

'Nee, ja, niet per se.'

'Wat voel je nu?'

De dikke, zwarte wijzer achter haar tikt hard. Hoeveel tijd is er verstreken? Ze wil naar huis. Nee, denkt ze, al weet ze niet precies waar ze nee tegen zegt. Er zijn beelden die ze niet meer wil zien, er zijn beelden die zich ongevraagd aan haar opdringen.

Ze heeft eens gelezen dat fotografie betekent dat we kennis over de wereld verkrijgen op voorwaarde dat we die accepteren zoals de camera hem vastlegt, en dat dat het tegenovergestelde is van begrip, wat begint met de wereld *niet* accepteren zoals hij eruitziet.

'Juist,' zegt de therapeut. 'Heb je iemand met wie je goed kan praten?'

Ze haalt haar schouders op. De therapeut schrijft iets op in het boekje dat op haar bovenbenen ligt. Even wil ze dat boekje zijn, haar kop in haar schoot vlijen en geaaid worden.

De therapeut stopt met schrijven, haar penpunt zweeft boven het gelinieerde papier. Haar rechterwenkbrauw schuift iets omhoog.

'Wat doe je op een dag?' vraagt de therapeut.

So kijkt naar haar handen. Ze beseft dat ze haar handen nét niet te rusten legt, ze laat ze zweven boven haar benen. Hoe je het jezelf onnodig moeilijk kan maken, *fucking* aansteller.

'Niks dus,' zegt ze.

'Ja,' beaamt de therapeut, 'maar wat is niks? Lig je in bed, staar je voor je uit, wat moet ik me erbij voorstellen?'

Een man kwam de keuken binnen, hij droeg een broek maar geen shirt. Wie draagt er overdag geen shirt? Kieskeurig was ze niet

meer, ze dacht ook: dit is lauwtjes. Ze bleef kijken. Twee vrouwen, vriendinnen zo leek het, stonden met elkaar te lachen bij het aanrecht. De keuken had zwartglanzende keukenbladen en een kookeiland. De vrouwen raakten elkaars haar aan. De man vroeg ze wat ze aan het doen waren, of ze niet moesten werken. Al wiegend met hun lichamen keken ze hem aan, uitdagend, en ze zeiden dat ze niets hoefden te doen wat ze niet wilden. So vond dat verrassend fijn om te horen. De man wreef over zijn kruis, zijn zwellichaam gevuld met bloed, de contouren van zijn erectie werden zichtbaar. De vriendinnen begonnen te zoenen, streelden elkaars bovenarm en borstbeen, daarna elkaars borsten. Ze bleef tot het einde kijken, de volle elf minuten. Normaal bleef ze nog geen tien seconden bij elk tabblad.

'Je weet toch dat je op Google Maps kan zien als het op een weg druk is? Want dan kleurt dat stuk rood.'

De therapeut maakt een geluid ter instemming.

'De kunstenaar Simon Weckert heeft eens 99 smartphones in een kruiwagen gestopt en is over een weg gaan lopen. Hij genereerde daardoor een virtuele verkeersopstopping. Iedereen reed om terwijl de weg helemaal leeg was.'

Daarna blijft het minutenlang stil, ze staart naar de patronen in de visgraatparketvloer.

'Ik kijk porno,' zegt ze en ze schraapt haar keel. 'Dat is wat ik de hele dag doe.'

DRIE MAANDEN EERDER

2

De voordeur trekt So voorzichtig achter zich dicht, ze wil de buurman niet tot last zijn. Ze loopt langs het voortuintje van haar buurvrouw. Twee tuinkabouters met een oranje en een gele muts staan bij de buxus met hun tengeltjes omhoog, ze zwaaien. So heeft tegen haar buurvrouw gezegd dat ze blij is dat ze kan vertrouwen op die begroeting wat er ook gebeurt, waarop de buurvrouw een verhaal begon over het tuincentrum in Halsteren, het grootste van heel Nederland.

Op de hoek van de straat spreekt ze elke ochtend met Maysa af. Vanaf daar lopen ze samen naar werk. Voorheen fietsten ze (want wie loopt er in godsnaam?) maar ze hadden het idee opgevat dat het beter was voor lichaam en geest om de dag te beginnen met een stevige wandeling.

Voor de vorm loopt So met snelle pas, te laat is ze toch al.

'Net uit bed?' Maysa knikt haar toe, kauwend op een stuk gedroogde mango.

'Al aan de mango?' antwoordt So.

Maysa trekt haar wenkbrauw op, kijkt naar het stuk gedroogd fruit in haar hand en haalt haar schouders op.

So mag Maysa: haar stoïcijnse blik en haar ogenschijnlijke nonchalance. Ze mag haar omdat ze elke dag gedroogde mango eet, omdat ze haar elke dag komt ophalen voor werk, altijd op tijd, terwijl zij altijd te laat is.

Haar werk is verder prima, ze kan er de rekeningen van betalen. Bovendien is het beter dan haar vorige baan, en die daarvoor

in het grauwe kantoor met planten in enorme wit geglaceerde potten vol hydrokorrels. 'Nu kan ik nadenken over wat ik wil doen,' zei ze een keer tegen Maysa, 'want dat wordt tijd.'

'Plannen voor dit weekend?' vraagt Maysa.

'Ik wil de hele nacht muziek door mijn lijf voelen bonken.'

'Tof,' zegt Maysa. 'Heb je zin in het bedrijfsfeestje?'

So ziet weelderige zuilen voor zich die een hoog plafond ondersteunen, met goud bewerkte kroonluchters en statafels met crèmekleurig linnengoed met daarop bakjes vol zoute krakelingen.

'Ik kijk er al weken naar uit.'

Ze lopen een stuk langs de Amstel, het roze ochtendlicht schittert over het wateroppervlak. So houdt van Amsterdam, maar ze begint zich er ook steeds meer aan te ergeren. De stad is een druktemaker zonder karakter.

Afgelopen zondag irriteerde de chaos in een koffiezaak haar, ze moest lang wachten en stuurde Maysa een bericht om te vragen of ze wat grappigs te vertellen had. Weggedoken achter een stel met dezelfde soort jacks aan klikte ze ongeduldig een paar apps open. De man vooraan in de rij tikte met zijn ring tegen het glas van de toonbank.

'En wat is dat?' zei hij pinnig.

'Dat, meneer, is een berlinerbol, onze specialiteit.'

'Juist,' zei hij terwijl hij lang naar het lekkers in de vitrine keek. 'Doe toch maar die. Pistachevulling, nietwaar?'

'Die daar?' vroeg de persoon achter de toonbank. Ze had een blauwe overall aan alsof ze op een boerderij aan het werk was. Het hoorde bij het 'alternatieve' imago van deze patisserie annex koffiezaak in huiskamerstijl, waar het lange wachten – tering Jantje – ook bij hoorde. 'Die heeft een basilicum-ricottavulling.'

Een vrouw deed een stap opzij, keek met haar koppie schuin de man aan en zei hardop: 'Meneer denkt dat hij de enige in de zaak is.'

De man keek niet op of om, de overallpersoon hield een kartonnen flapje waar ze het lekkers in zou schuiven vast, zij vond het allemaal best.

'Juist, doe toch die maar, lekker.' De meneer stopte tevreden zijn handen in de zakken van zijn pakbroek, een rode sjaal zat kwiek om zijn nek geknoopt en hij wipte op zijn hielen heen en weer. So's mobiel trilde in haar hand, goddank appte Maysa een heel verhaal.

Het stoplicht werkt niet, ze kijken links, rechts, links. 'Wat braaf van ons,' zegt Maysa, en ze steken de straat over. Op de hoek zit So's favoriete snackbar, ze is gek op een patatje oorlog en een frikandel speciaal.

'Hoeveel van je verhaal was waar?'

'Geen woord van gelogen,' antwoordt Maysa.

'Dacht hij echt dat de uitdrukking *raining cats and dogs* van een explosie in een Japanse autofabriek kwam?'

'Ja, waarna het dus *Datsun cogs*, tandwielen van het automerk Datsun, regende. Hij zwoer bij dit verhaal als de oorsprong van de uitdrukking,' zegt Maysa. Ze tikt nonchalant tegen haar wang, een gebaar dat ze maakt als ze op haar gedachten wegdrijft. 'Heb je die sneakers nieuw?' Ze kijkt naar So's zilveren sneakers.

'Een comeback van de zero's.'

Ze heeft ze gekocht voor haar date van vanavond, met ene Lucia. Ze verheugt zich er al dagen op. In haar profiel staat dat ze niet van fantasy houdt, maar zich graag verliest in haar eigen wereld. 'Hoe groot die wereld is?' staat erbij als vraag aan haarzelf. 'Zo groot als de aarde.'

So vroeg wat ze daarmee bedoelde. Kennelijk beviel die openingszin, want binnen een minuut stuurde Lucia een bericht over zorgzaam met je omgeving omgaan (wat So een pretentieus antwoord vond), maar ze eindigde met een zin die So trof: 'Dat je geen fantasie nodig hebt als je naar de planten en dieren om je

heen kijkt. Je verzint het niet of het bestaat al.' So vroeg haar om af te spreken, en schreef dat het een gewaagde vraag was. Gewaagd vanwege 'drukke agenda's en zo'. Kennelijk beviel dat ook, Lucia stelde meteen vandaag voor.

Over de brug gaan ze de hoek om, het glazen kantoorgebouw reflecteert de grijze lucht. Bij de draaideuren hangt een groot plakkaat waarop staat dat het verboden is voor de ingang te roken. Binnen is alles wit en zonder gescheiden ruimtes, de hal loopt over in het restaurant. De geur van de soep van de dag hangt al in de lucht. Wederom uiensoep.

'Zin in,' zegt So terwijl ze drie keer op het liftknopje drukt.

De deuren gaan open. Maysa gaat recht voor de liftspiegel staan en tuit haar lippen.

'Wat vind je van mijn nieuwe Cinnamon-lippenstift?' vraagt ze.

'De Caramel Nude staat je beter.'

Maysa knikt instemmend. Een ping, ze zijn bij de derde etage. Maysa had vast al bedacht dat de andere kleur haar mooier stond, toch doet het ertoe wat So vindt, dat houdt ze zichzelf voor.

'Koffie?' vraagt So retorisch en ze lopen naar het koffiezetapparaat.

Het was een van de eerste dingen die de manager haar vertelde tijdens haar sollicitatiegesprek: ze hadden flink geïnvesteerd in de koffiemachine. De manager had een kleine poll uitgezet binnen de afdeling, en de kwaliteit van de koffie bleek het belangrijkste ingrediënt voor een geslaagde werkdag.

Donkere tapijttegels bedekken de kantoorvloer waar telemarketeers, marktonderzoekers en salesmensen zitten. De keuken bestaat uit een goedkoop aanrecht met daarboven vier keukenkastjes. Drie zijn leeg, het vierde staat vol koffie- en theemokken, zeker veertig bekers met opschriften als GIET LIEFDE IN JE THEE, DE ALLERLIEFSTE MAMA en ESPRESSO YOURSELF BE-

FORE YOU WRECK YOURSELF. Maysa grijpt vlug de laatste, kijkt So aan en zegt: '*Wishful thinking*.'

'Heet Datsun trouwens tegenwoordig niet Nissan?' zegt So.

'Serieus?' Maysa zucht. 'Hij had het niet eens goed ook. Waar zijn nog leuke mannen te vinden?'

Het koffiezetapparaat pruttelt. De wand tegenover het keukentje is vol hangplanten voor meer zuurstof. Een optimale bedrijfssfeer is bevorderend voor het behalen van de targets. Deze week staat in het teken van enquêtes afnemen bij speelgoedwinkels die niet meer bestaan. Het plezier is failliet.

De manager loopt voorbij. Goedkoop vindt ze hem, in werkelijk alle opzichten. Maysa vindt hem prettig en consistent.

'De weergoden zijn ons vandaag gunstig gezind,' zegt de manager. 'Hebben we er zin in?'

'Nee,' antwoordt So.

Hij kijk haar aan. Ze tovert haar beleefdheidslach tevoorschijn. Altijd blijven glimlachen. Hij loopt door.

'De manager is tenminste vrolijk,' zegt Maysa.

'Ik wil dat het vijf uur is.'

'Dat willen we allemaal,' zegt Maysa. 'Als je geen zin hebt, dan doe je maar alsof.'

'Je zou een goeie manager zijn.'

'*I know*.'

'Het ontbreekt me trouwens niet aan zin,' zegt So, 'maar aan moreel.'

'Dat zou je willen, je hebt een klein hartje,' antwoordt Maysa terwijl ze naar hun bureaueiland loopt.

So gaat zitten aan haar flexbureau, dat onderdeel is van een vierkant van tafels, elk met een ergonomische stoel. Naast haar beeldscherm ligt een vingerpoppetje in de vorm van een walvis, ooit gekregen van Karen toen ze de dierentuin bezochten (het bracht geluk, echt waar), daarnaast een mok met aangekoekte koffieresten.

Haar headset doet ze op. Soms drukt ze het zwarte bolletje van de microfoon tegen haar mond, kort genoeg zodat niemand het opmerkt, lang genoeg om de zachtheid ervan te voelen.

Ze herleest de opdracht in het pdf-bestand, elke ochtend neemt ze de belangrijkste punten door. In de enquête over het speelgoedwinkelfaillissement moet ze sommige woorden vermijden (schuldsanering, belastingdienst, mislukking) en andere juist niet (veerkracht, steun, uitdaging).

Nadat So heeft gezegd wie ze is en een vraag heeft gesteld is er vaak het kraakgeluid van een hand op de hoorn, gevolgd door gefluister of een luide roep. Speciaal aan deze opdracht is het gestommel op de achtergrond, een kind smekend om een ijsje of piepend speelgoed in de verte.

Ze is bij nummer tweeënzeventig op de lijst.

'Met Brian,' zegt iemand die haar vraagt later terug te bellen, 'met Lynn,' zegt iemand die een ander belletje verwacht.

Nummer vierenzeventig.

'Dag, met Claire,' begint So. Een kakkineuze naam boezemt vertrouwen in. 'Bel ik gelegen?'

Haar adem kaatst tegen het microfoontje terug in haar gezicht. Het kan vervelender, als ze bijvoorbeeld met een vast toestel zou moeten bellen. Haar hand geklemd om de plastic hoorn, kramp in haar vingers. Het woord bakeliet schiet door haar hoofd, daarna het beeld van een huid die als vershoudfolie over een hoorn is gespannen.

'Ik ben geen verkoper,' zegt ze. 'Ik wil u niks verkopen.'

Getetter in haar oor.

'Of ik een momentje heb? Mevrouw, ik heb alle tijd.'

Dat is niet waar, maar dat doet er niet toe, je moet mensen zeggen wat ze willen horen. Anders sluiten ze hun deuren, hun hart, breken ze dat energetische veld doormidden dat twee mensen verbindt.

'Precies,' antwoordt So, 'een heel leuke speelgoedzaak aan de Veestraat.'

De stem is schel, de leren oorkussens van de headset dempen dit soort tonen niet.

'U goddomme wat?' vraagt So.

Ze knikt terwijl degene aan de andere kant van de lijn dat niet kan zien, produceert instemmende geluiden.

'Ik probeer u geen loer te draaien,' zegt ze. 'Nee, ook geen poot uit te draaien.'

Ze kijkt naar Maysa die wild haar handen beweegt, alsof de negatieve energie daarin gaat zitten, want haar stem is poeslief.

'Juist,' zegt So terwijl ze met haar handpalmen tegen haar oogkassen drukt, met haar ellebogen steunend op haar bureau. 'Bent u een nieuwe onderneming gestart?'

Ze luistert, ze verstaat de mevrouw slecht, iets met geen tijd hebben.

'Wat zegt u?'

Er wordt opgehangen.

Nummer vijfenzeventig. Ze zucht, verzamelt moed. De telefoon gaat een paar keer over, dan volgt er een stilte. Ze wil net ophangen als er wordt opgenomen.

'Met Claire,' zegt So gespeeld opgetogen.

Een stem begint te praten, het is een bandje. Ze toetst nummer twee in. Er volgt een wachtmuziekje. Na vijf minuten komt er een echte stem aan de lijn.

'Met Claire,' zegt So, 'kan ik u wat vragen stellen over Panda's Pretland?'

Een voorbeeldige stem spreekt kalm en gedegen. De persoon met de naam Suzanne is beter getraind dan zij, So zou haar om tips moeten vragen.

'Ik snap het,' zegt So, ze humt een paar keer. 'Dat is goed, verbind me maar door.'

'Ik wens u een zeer prettige dag toe.'

Bij het volgende belletje zal ze zichzelf als Suzanne voorstellen. Een wachtmuziekje begint te spelen.